

«JO MAI NO T'OBLIDARÉ» (cf. Is 49,15)

Missatge del sant pare Lleó XIV per a la VI Jornada Mundial dels Avis i de les Persones Grans

26 de juliol de 2026

Benvolguts germans i germanes,

Per boca del profeta Isaïes el Senyor promet que no s'oblidarà mai de cap de nosaltres. Ens assegura que els nostres rostres els porta gravats als palmells de les seves mans (cf. Is 49,16) i que el seu amor és més gran que el d'una mare pel seu fill (cf. 49,15). El profeta ens permet entreveure un diàleg íntim i personal en el qual Déu s'adreça a cadascú i a tot el poble tractant-lo de "tu". També avui podem llegir aquestes paraules adreçades a nosaltres i cadascú pot escoltar aquell «jo mai no t'oblidaré» com referit a ell mateix.

Són paraules que ens omplen de consol i de confiança. Són la resposta a un sentiment angoixant que agita el cor: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi» (Is 49,14). Quantes vegades a la Sagrada Escripura, en particular en els salms, la pregària neix de la desorientació de qui té la impressió que la seva vida no interessa a ningú i es menysprea ell mateix! La dolorosa sensació de ser oblidats, desafortunadament, és comuna en moltes persones, especialment entre les persones grans.

Això no obstant, l'amor de Déu, que no oblida ningú, es presenta com un acte de justícia i resposta a l'anonimat, en el qual molt sovint la vida humana acaba per perdre's. En particular, sobre la vida de moltes persones grans sembla haver-se estès un vel que difumina els trets dels rostres i els cobreix amb l'oblit. És el que passa a les cases on regna la soledat i també en aquells llocs d'hospitalització on la singularitat de cada persona corre el risc de ser reconduïda al número del seu llit o a la seva patologia.

La celebració de la Jornada mundial dels avis i de les persones grans és una oportunitat per a redescobrir que l'Església és cridada a ser mare de tots i que a qualsevol edat és possible descobrir-se sempre com fills i filles de Déu. Que aquesta Jornada sigui, per tant, un estímul per a tots, en particular per als més joves, i així reprendre el bonic costum de visitar els nostres avis, els ancians de la família i també aquells que no reben cap visita. Porteu-los, juntament amb aquest missatge i amb la vostra presència, la proximitat i l'afecte del Papa. Feu-ho de tal manera que les paraules del profeta «Jo mai no t'oblidaré» adquireixin la forma d'un encontre tendre i afectuós. «En una època que tendeix a accelerar i a fragmentar, la carn humana continua demanant ser cuidada i reconeguda per mans capaces de tendresa, per ments atentes i bones paraules. La cultura digital multiplica les connexions i ofereix noves possibilitats d'encontre; això no obstant, el cor humà conserva una necessitat irrenunciable de proximitat» (Carta enc. *Magnifica humanitas*, 239).

L'Església coneix el sofriment dels seus fills més grans, sap bé que moltes vegades se'ls mira amb prejudicis i se'ls considera un pes; és coneixedora que una economia concentrada sobre el benefici debilita les relacions familiars; sap que molts ancians són abandonats pels fills, que es veuen obligats a migrar o, en alguns casos, a combatre a la guerra. Per cadascun d'aquests motius, s'alegra d'anunciar la promesa del Senyor: «Jo mai no t'oblidaré.»

És agradable descobrir a qualsevol edat, però especialment quan ja no s'és jove, com va dir el beat Joan Pau I, que som destinataris «de part de Déu d'un amor atemporal». «Sabem: té sempre oberts els ulls damunt nostre, fins i tot quan sembla que sigui de nit. És pare; encara més, és mare» (Àngelus, 10 de setembre de 1978). Encara que no sigui espontani pensar així, la veritat és que ni quan som grans deixem de ser fills i filles, i per això continua sent vàlida cada dia la invitació a tornar als braços de Déu, l'amor del qual és paternal i maternal al mateix temps.

El descobriment de la tendresa de Déu, per a molts, s'esdevé en el transcurs de l'existència, moltes vegades pròpiament en el darrer tram de la vida. De fet, cada cop més sovint, a diferència del que passava en el passat, és possible fer-se grans sense haver tingut una experiència real de fe. L'edat avançada, en aquest cas, a partir de les preguntes que ens fem amb més urgència en aquesta etapa de la vida, pot convertir-se en el temps oportú per a iniciar o reprendre una vida espiritual. En aquest nou camí es pot reconèixer que Déu, com diu sant Agustí, «és mare perquè escalfa, perquè nodreix, perquè alleta, perquè custodia» (Comentari al Salm 26, II, 18). És una consciència que ajuda a no sentir vergonya per la fragilitat que apareix i també a no comprendre que tots, sempre, tenim necessitat els uns dels altres i requerim atenció i cures. A Déu, que es fa proper i al qual aprenem a reconèixer en la seva tendresa, podem adreçar-nos ara amb filial confiança en la pregària. Mai no és massa tard per a començar a dirigir-se a Ell. Pot ser un gran do per a tots.

Estimades persones grans, el papa Francesc parlava de vosaltres com d'un "nou poble" (Catequesi, 23 de febrer de 2022), pel fet que el nombre de persones avançades en edat mai no havia estat tan elevat en la història humana. Per tant, és més important que mai reflexionar amb vosaltres, el "nou poble", sobre quina pot ser la nostra vocació quan la fragilitat, companya de la humanitat des del naixement, sembla prevaler. Vull dir-vos: No tingueu por de la fragilitat! Pròpiament, aquesta debilitat comporta una nova potencialitat que il·lumina també les altres edats de la vida. De fet, quan és acceptada i reconeguda, la fragilitat «obre el cor a l'ajuda mútua i a la invocació d'Aquell que pot donar allò que cap poder humà no és capaç de garantir: la reconciliació profunda dels cors i amb això la pau veritable» (Encontre amb la comunitat algerina, basílica de la Mare de Déu d'Àfrica, Alger, 13 d'abril de 2026).

D'aquesta manera podem viure com cristians el temps de l'ancianitat: "fràgils", però al mateix temps "cridats". Un home i una dona poden renéixer quan són grans (cf. Jn 3,4-6) i exclamar amb el profeta: «Us salvareu si us convertiu i deixeu d'inquietar-vos. Trobareu la força en la calma i en la confiança» (Is 30,15). La força pot convertir-se en una invitació a no recórrer als camins de l'arrogància i del poder per a garantir la convivència humana, sinó als camins de la reconciliació i de la pau vertadera. En aquest temps marcat d'una manera tan forta per la violència bèl·lica i social, moltes persones s'interroguen sobre com serà el món en el qual creixeran els seus nets. Us exhorto, estimats germans, a unir-vos a mi en la pregària constant per tal que arribi aviat la pau al món sencer.

Germanes i germans grans, us dono les gràcies perquè em sosteniu cada dia amb les vostres pregàries, especialment quan reseu el sant rosari. Us ho agraeixo de cor i us deixo aquest desig: que el Senyor us renovi sempre en la fe, en l'esperança i en la caritat. Ell mai no ens oblida!

Lleó pp. XIV

Vaticà, 15 de juny de 2026

